

ת"פ 57018/05/20 - מדינת ישראל נגד פלקסון אוטומוטיב בע"מ, עמיר רון

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב
ת"פ 57018-05-20 מדינת ישראל נ' פלקסון
אוטומוטיב בע"מ ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט אורן שגב
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד ישראל שניידרמן
המאשימה
נגד
1. פלקסון אוטומוטיב בע"מ
2. עמיר רון שניהם ע"י עוה"ד אופיר טביב
הנאשמים

גזר דין

- בשיבת ההקראה שהתקיימה בפניי ביום 04.08.2020, הורשעו הנאשמים 1 ו- 2, על פי הודאתם, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום: הנאשמת 1 - התקשרות וקבלת שירות מעובדי קבלן שירות, אשר אינו בעל רישיון, עבירה על הוראות סעיפים 10ב ו- 20(ד) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, תשנ"ו-1996 (עבירה אחת); הפרת חובת הפיקוח של נושאי משרה, עבירה על הוראות סעיף 10ב, 20(ד) ו- 21 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, התשנ"ו-1996 (עבירה אחת).
- כל אחד מהצדדים טען לעונש.
- בא כוח המאשימה** טען, כי המחוקק הסדיר את קבלת הרישיון בחוק ונתן לזה חשיבות רבה. בדבריו, הפנה לת"פ 24914-11-19 (עניין פופושדו), שם בסעיף 15 לגזר הדין, התייחס בית הדין לערעור פלילי 11/07 (אל אור תפעול ואחזקות בע"מ - מדינת ישראל). ביחס למשמעות של הסדר הרישוי בחוק העסקת עובדים ועל קבלני כוח אדם, המחוקק הוסיף את חלוקת האחריות גם לאלה שמקבלים שירות או שירותי כוח אדם מעת קבלני כוח אדם והחובה לבדיקת הרישיון או היתר לעסוק כקבלן שירות. הדבר בא להגן על ערכים המוגנים על ידי החוק ולהבטיח קיום את כל הזכויות שיש מהמעסיקים ביחס לעובדים.
- עוד הוסיף, כי על הכרעת הדין חל תיקון 113 לחוק והשלבים למתחם הענישה וטען, כי מתחם הענישה המקובל בתיקים אלה נע בין 40% ל- 60% מהקנס המקסימלי. ואולם, בנסיבותיו של תיק זה, שהסתיים בשלבים מוקדמים בזכות העובדה שהנאשמים הודו, נטלו אחריות על מעשיהם וחסכו זמן שיפוטי יקר, ניתן להעמיד את מתחם ענישה על מספרים נמוכים יותר בטווח שינוע בין 30% ל- 40% מהקנס המקסימלי ביחס לכל אחד מ- 2 הנאשמים.
- הקנס המקסימלי ביחס לנאשמת 1 - 14,400 ₪, וביחס לנושא משרה בתאגיד - 29,200 ₪ ועל כן ביחס

לנאשמת 1 מבקשת המדיה להשית קנס בטווח שבין 4,600 ₪ לבין 5,060 ₪ ואילו ביחס לנאשם 2 - בין 7,860 ₪ ל- 11,680 ₪. במקרה זה, הוסיף, מדובר בעובד אחד בלבד, ועל כן, בהתאם לסעיף 20 (ד) לחוק, יש לקבוע את הסכומים הנ"ל במכפלת 1.

6. עוד ביקש, כי ביה"ד יורה לנאשמים להתחייב שלא לעבור עבירות דומות לאלה שבהן הורשעו בתיק זה למשך 3 שנים, כשבצדה של ההתחייבות, הטלת הקנס העונשי המקסימלי ככל שלא יעמדו בהתחייבותם, והכל בהתאם לסעיף 72 (ב) לחוק העונשין.

7. **ב"כ הנאשמים** טען כי קיימות נסיבות מקלות: מדובר בעובד אחד בלבד; הנאשם 2 היה חדש בתפקידו בזמנים הרלוונטיים לביצוע העבירה, ועד אז עבר חפיפה של זכין קודם שהפעיל את בית העסק, שהנו חלק מרשת. מכאן, שלא היה מודע ולא צבר די ניסיון בהעסקת עובדים. הסניגור ביקש להקל בעונשו על מנת שיוכל "להתחיל את עיסוקו ברגל ימין".

8. עוד הטעים, כי לא היו קיימים יחסי עבודה בין הנאשם לבין העובד, כך על פי עדותו של העובד, בפני המפקחת ואדם בשם מוני פיקח על העבודה של העובד אצל הנאשם והוא זה ששילם את שכרו.

9. הנאשם עשה ככל שביכולתו והסתמך על שני חוזים מפורשים ביותר שנמצאים בחומר הראיות, על פיהם הצהיר הקבלן שהוא מחזיק בכל הרישיונות על פי כל דין; בנוסף, נקבע כי ככל שיושת קנס עקב העסקת אותו עובד, אזי יישא הקבלן באותו נטל כספי על מנת לשפות על הנזק. הסניגור הודה שמדובר בעילה חוזית, אך טען כי מבחינת הדין הפלילי הייתה הסתמכות בעניין "עשה ככל שביכולתו" וזה מצביע על היסוד הנפשי של העבירה.

10. לנאשמים אין הרשעות קודמות והם הודו בהזדמנות הראשונה, הוסיף הסניגור וטען. הנאשמים אף מוכנים להצהיר על התחייבותם להימנע מביצוע העבירות בהן הם הורשעו למשך 3 שנים מהיום.

11. לאור האמור לעיל, ביקש כי יוטלו קנסות בשיעור נמוך וכי בית הדין יאפשר פריסה של התשלום ל- 12 תשלומים, בקשה שב"כ המאשימה השאיר את ההחלטה לגביה לשיקול דעתו של בית הדין.

דין והכרעה

12. המחוקק ראה בשמירה על זכויות עובדים המועסקים ע"י קבלני כוח אדם ערך חברתי חשוב בר הגנה, וניתן ללמוד זאת, מהוראת סעיף 3(א)(2) בו, הקובעת כי מעסיק צריך להעמיד ערבות בנקאית או ערובה מתאימה אחרת למילוי חובותיו כלפי עובדיו. בית הדין הארצי התייחס לכך בע"ע 1002/02 **קבוצת יו.אס.ג'י.די. בע"מ נ' מדינת ישראל, משרד העבודה והרווחה** (10.11.2002), וקבע כי נוכח התרחבות התופעה של העסקת עובדים באמצעות קבלני כוח אדם והיקפה, החוק נועד להבטיח את זכויות העובד המועסק על-ידי קבלן כוח אדם ורווחתו, לאור ההרעה המוחשית שחלה במצבם של העובדים המועסקים בדרך זו וההשלכות השליליות הנובעות מכך. מבקש הרישיון נדרש אפוא להוכיח את כשירותו המקצועית לניהול עסק ממין זה ולקיימו מן הבחינה המקצועית. הוא נדרש להבטיח את קיומם של תנאי העסקה סביבתיים ופיזיים נאותים ונדרשת ממנו יציבות כלכלית, שיהא בה כדי להוות "רשת ביטחון" מוגברת להבטחת זכויותיהם של העובדים המועסקים על-ידי.

13. גם בית המשפט העליון התייחס לכך בבג"צ 450/97 **תנופה שרותי כוח אדם ואחזקות בע"מ נ' אלי ישי שר העבודה והרווחה** (27.05.1998), וקבע, בין היתר, כי התכלית העלול להיפגע כתוצאה מהפרת החוק נועדה להבטיח את זכויות העובד ואת רווחתו ובאה למנוע פגיעה חמורה בביטחון הסוציאלי של העובד. הרציונל לכך הוא כי קיים שוני מהותי בין דפוס העסקה ישיר-רגיל, לבין דפוס העסקה באמצעות קבלן כוח אדם.

14. עיון בסעיף 20 לחוק, העוסק בסנקציות, מלמד אף הוא כי המחוקק מייחס חשיבות יתרה לשמירה קפדנית על הוראותיו, וזאת בין אם ע"י הטלת כפל קנס ואף עונש מאסר.

15. לעניין קביעת מתחם העונש, הרי שיש ליתן משקל לחומרת העבירות של התקשרות עם קבלן כוח אדם ללא רישיון כדן והפרת חובת הפיקוח ולערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע. בעניין אל אור (ע"פ (ארצי) 11/07 **אל אור אילת תפעול ואחזקות בע"מ - מדינת ישראל**, (11.8.2008)), התייחס בית הדין הארצי לעבודה לחשיבות החוק והערך החברתי שהחוק בא להגן עליו, בזו הלשון:

"בהסדר הרישוי כפי שנקבע בחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, ביקש המחוקק להבטיח את זכויות העובד המועסק על ידי חברת כוח אדם, ואת רווחתו. זאת לאור ההרעה המוחשית שחלה במצבם של העובדים המועסקים בדרך זו, וההשלכות השליליות הנובעות ממנה. בדברי ההסבר להצעת החוק עמד בשעתו המחוקק על כך שלעיתים קרובות נתונים העובדים המועסקים בתבנית ההעסקה הזו, של 'מערך יחסים משולש': עובד, משתמש, קבלן- לניצול, הבא לידי ביטוי בתשלום שכר נמוך והעדר תשלום תנאים סוציאליים; אין להם מקום עבודה קבוע ומסודר; כוח המיקוח האישי והקולקטיבי שלהם קטן; הביטחון הסוציאלי נעלם, וזכויות רבות נלקחות מהם [ראו הצעת חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם התשנ"ה-1995, הצעות חוק 2380, עמ' 381, עב 1002/02 קבוצת יו. אס. גי. די. בע"מ ואח' - מדינת ישראל ואח' (10.11.02) וההפניות שם, להלן: פרשת יו. אס. גי. די.).

בחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם הסדיר המחוקק את 'שוק' קבלני כוח האדם, והטיל משטר רישוי שבו נקבעו גבולות אחריות כלפי העובדים. תכליתו של החוק היא להבטיח את זכויות העובד המועסק במתכונת ההעסקה המשולשת האמורה והיא באה למנוע פגיעה בביטחון הסוציאלי שלו. ברקע לקביעת ההסדר שבחוק עמד צורך חברתי חיוני בהסדרת העיסוק כקבלן כוח אדם, ובהגנה על ציבור עובדים חלש במיוחד (בג"צ 450/97 **תנופה שירותי כוח אדם ואחזקות בע"מ ואח' - אלי ישי, שר העבודה והרווחה, פד"י נב(2), 1998, עמ' 434 בעמ' 444 - 442).**

16. בהתאם לחוק, על הקבלן להחזיק ברישיון כדן כדי לשמור על זכויות העובדים. התקשרות עם קבלן ללא רישיון כדן פוגעת בערך החברתי שהחוק בא להגן עליו מכיוון שהיא מאפשרת לקבלן לעקוף את הוראות החוק ולעסוק בתחום ללא הסדרת עניין הרישוי.

17. מכאן, שבקביעת מתחם הענישה יש להביא בחשבון את החשש מפני פגיעה בעובדים המוחלשים ואת הצורך להבטיח את השמירה על זכויותיהם במסגרת יחסי העבודה ואי ניצולם על ידי הקבלן, באמצעות שמירה

על הוראות החוק בדבר קבלת רישיון והתקשרות עם קבלן בעל רישיון כדין.

במקרה דנן, אין חולק, כי מדובר בהעסקת עובד אחד בלבד, ולכן, בהתאם להוראות סעיף 20(ד), יש להכפיל את הקנס העונשי (ביחס לנאשמת 1), בהתאם. במאמר מוסגר, יצוין, כי קביעה זו תקפה בעניינה של הנאשמת בלבד, שכן אין בהוראות סעיף 21 לחוק הקובע את עונשו של הנאשם התייחסות למספר העובדים שהועסקו. וכך קובע הסעיף:

"(א) נושא משרה חייב לפקח ולעשות כל שניתן למניעת עבירות כאמור בסעיף 20 בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו; המפר את חובתו האמורה, דינו - קנס כקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין; לענין סעיף זה, 'נושא משרה' - מנהל פעיל בתאגיד, שותף - למעט שותף מוגבל - ופקיד שתפקידו למנוע הפרת חוק זה".

18. ביחס למתחם הענישה הספציפי הראוי במקרה זה, אין חולק, וב"כ המדינה אף ציין זאת בטיעונו, כי הנאשמים הודו בהזדמנות הראשונה, ובכך נחסכו עלויות הן מבחינת הקצאת זמן ומשאבים של המאשימה והן בזמן שיפוטי, שהנו משאב ציבורי יקר. לטעמי, הדבר אף מלמד על הפנמת חומרת העבירות מצדם של הנאשמים, ולאור האמור לעיל, סבורני כי מתחם הענישה שהתבקש ע"י המאשימה סביר, והחלטתי להעמיד במקרה זה את הקנס בתוך מתחם הענישה שנתבקש על הצד הנמוך, מהסיבות שאפרטן להלן, היינו 30% מהקנס המקסימלי, באופן שהקנס שיוטל על הנאשמת 1 יועמד על סך של 4,200 ₪, ועל הנאשם 2 - 8,760 ₪.

19. נימוקי לך הם, כי הודאתם של הנאשמים בהזדמנות הראשונה מצביעה על הפנמת חומרת העבירה. מעבר לך, נחסך זמן שיפוטי שהנו משאב ציבורי יקר. בנוסף, לנאשמים אין עבירות קודמות וכאמור לעיל, מדובר על העסקת עובד 1 בלבד.

20. זאת ועוד. החלטתי להיעתר לבקשת המאשימה ולחייב את הנאשמים להצהיר על התחייבות להימנע מביצוע עבירה דומה למשך התקופה המקסימלית שנתבקשה - 3 שנים. כידוע, העיצום הכספי הנו רק רכיב עונשי אחד המצטרף לרכיב עונשי אחר והוא הטלת התחייבות על הנאשם להימנע מביצוע עבירה. התחייבות זו מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 מדינת ישראל **המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12.

21. במהלך הדיון, הנאשם 2 אכן התחייב בשמו ובשם הנאשמת 1.

22. לאור כל האמור לעיל, אני מטיל על הנאשמים את הקנסות הבאים:

הנאשמת 1 - 4,200 ₪;

הנאשם 2 - 8,760 ₪.

23. לאור גובה הקנסות, הנאשמת 1 תשלם את הקנס ב- 4 תשלומים חודשיים בסך 1,050 ₪, שווים ורצופים ואילו הנאשם 2 - ב- 8 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 1,095 ₪ כל אחד.

24. מועד התשלום הראשון - 01.09.20 ובכל 1 לחודש עוקב.

25. תשומת לבם של הנאשמים מופנית לכך, שככל שמועד התשלום חל בשבת או ביום חג, עליהם **להקדים** את התשלום, וזאת על מנת להימנע מקנסות וריבית פיגורים.
26. **המזכירות** תשלח את שוברי התשלום למשרד ב"כ הנאשמים.
27. גזר הדין יישלח אל ב"כ הצדדים בדואר.

ניתן היום, ט"ו אב תש"פ, 05 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.